

obec při prodeji nemovitosti kupujícímu tvrzenou a tehdy dle jeho tvrzení již tu jsoucí zápověď nové stavby, o které kupující nevěděl, ručila by podle § 923 obč. zák., poněvadž zamlčela neobyčejnou vadu prodané věci. Řádné užívání prodané věci by tato vada ovšem neznamenovala, mohl by však kupitel za dalších předpokladů § 932 obč. zák. žádati za přiměřené snížení úplaty (srovnej rozhodnutí čí. 6881 Sb. n. s.). Toto tvrzení žalobcovo nevzaly nižší soudy vůbec na přetřes, jsouce mylného názoru, že předmětem kupní smlouvy byl stávající již obytný dům a že by si dovolatel výslovně musel vymíniti ve smlouvě, že chce stavěti druhý dům, aby mu žalující obec byla odpovědna za nemožnost této stavby. Nebyly tedy skutkové okolnosti, které podle obsahu procesních spisů jsou rozhodné, zejména zda byla taková zápověď, jak dalece sáhala a zda dovolateli nebyla a nemusila býti v době kupu známa, ani v první stolici, ani v druhé stolici vzaty na přetřes (§ 496 čí. 3 c. ř. s.) a trpí proto řízení vadou, která byla způsobilá zameziti úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře. (§ 503 čí. 2 c. ř. s.).

Čís. 15510.

Škůdce neručí za nepřímou škodu.

(Rozh. ze dne 16. října 1936, Rv I 2602/34.)

Žalobce, jehož nezl. syn byl těžce zraněn při automobilové nehodě, domáhá se na žalované mimo jiné náhrady nákladů způsobených mu ošetřováním syna a s tím spojené náhrady za ušlý výdělek na vyučovacích hodinách, jež udílel soukromě cizím dětem, a to pokud mu ušel za dobu, kdy dlel u zraněného syna, a dále náhrady nákladů za soukromé vyučování, jež poskytl sám zraněnému po dobu jeho rekonvalescence, kdy ten se nemohl zúčastniti pravidelného vyučování. **N i ž š í s o u d y** vyhověly žalobě.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y :

Důvod mylného právního posouzení věci jest opodstatněn, pokud jde o nárok na náhradu škody uplatňovaný žalobcem za denní ztrátu času způsobenou ošetřováním nezletilého Arne L. a za ušlý výdělek na vyučovacích hodinách cizím dětem, z kteréhož důvodu žalobci bylo přisouzeno celkem 870 Kč, a dále pokud jde o náhradu škody požadovanou za udělení 97 vyučovacích hodin synovi penízem 1.455 Kč; za což jemu bylo přiznáno celkem 1.305 Kč (87 vyučovacích hodin po 15 Kč). Z tvrzení žalobcova, podle něhož i tyto jeho nároky mají svůj důvod v tom, že syn Arne L. utrpěl tělesné poškození zaviněním žalovaného Bedřicha M. řidičího auto patřící druhému žalovanému, se podává, že tu žalobce Karel L. uplatňuje vlastním jménem škodu nepřímou. Přímou škodu utrpěl syn žalobců, jenž byl na těle poškozen, nikoli žalobce, jehož tělesná integrita nijak porušena nebyla. Žalobce byl poškozen pouze nepřímo. O nepřímé škodě mluvíme totiž tehdy,

jestliže třetí osobě rozdílné od poškozeného vzejde škoda ze škůdcova jednání neb opominutí, jež jest vůči osobě přímo poškozené bezprávným. Otázkou ručení za nepřímé škody se občanský zákon obírá jasně jen v §§ 1327 a 1329 obč. zák., ježto tam vystupuje v popředí zřetel na osoby, které ztratily bezprávným činem škůdcovým živitele. Za nepřímou škodu by žalovaný ručil pouze tehdy, kdyby byl zvláštní zákonný předpis stanovíci takové ručení. Takovými předpisy nejsou všeobecná ustanovení §§ 1295, 1297 a 1299 obč. zák., neboť naše právo neuznává zásadně ručení za škody nepřímé. Vše to bylo podrobně a s uvažováním materiálií jak k občanskému zákonu, tak i k III. dílčí novele k obč. zák. vyloženo v rozhodnutí čis. 9674 Sb. n. s., k němuž se dovolatelé odkazují.

Čís. 15511.

Jde o rozhodnutí v otázce příslušnosti podle čl. I čís. 5 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n., jestliže odvolací soud nevyhověl odvolání vytýkajícímu zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s. a uznal příslušnost prvního soudu (jiného než pracovního) k rozhodnutí o žalobě.

Povaha odměny za služby konané muži družkou v důvěře v jeho slib, že na ni převede část svého majetku.

(Rozh. ze dne 16. října 1936, Rv I 1290/36.)

Srovnej: Sb. n. s. čís. 14855.

Žalobkyně přednesla, že se žalovaným žila po dobu jedenáct roků ve společné domácnosti jako žena s mužem a že se k němu nastěhovala a vedla mu domácnost jen proto, že jí přislíbil, že obdrží za to od něho polovici jeho domku a vůbec polovici jeho jmění. Poněvadž žalovaný zrušil spolužití sporných stran a žalobkyni dal nuceně vykliditi ze svého domu, domáhá se na něm zaplacení částky 92.400 Kč s 5% úroky ode dne žaloby za práce mu po dobu těch 11 let vykonané. Nižší soudy přiznaly žalobkyni jen z důvodu bezdůvodného obohacení určitou částku a odmítly žalobu pro nezhojitelnou nepřislušnost, pokud se opírala o konané práce a slib žalovaného majíce za to, že k projednání této žaloby jest výlučně příslušný pracovní soud. Odvolací soud nevyhověl dále odvolání žalovaného, pokud vytýkalo zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s. rozsudku prvního soudu, jímž se tento soud uznal příslušným k projednání a rozhodování sporu, pokud žaloba byla opřena o žalobní důvod obohacení žalovaného, neuznav opodstatněnost námitky žalovaného, že k projednání žaloby, i pokud jde o tento žalobní důvod, byl výlučně příslušný pracovní soud.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

Důvody :

Pokud se nižší soudy uznaly za příslušné k rozhodování o žalobě opírající se o důvod obohacení, jest proti tomu jejich rozhodnutí v otázce příslušnosti podle čl. I č. 5 zákona č. 251/34 Sb. z. a n. vylou-